

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **B. T. H.**, nar. X, X,
zastoupená Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem,
Karlovarská 130, 323 00 Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2018, č.j. MV-117046-5/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 7. 2018, č.j. MV-117046-5/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 7. 2017, č.j. OAM-7395-24/DP-2017, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 13 200 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 9. 8. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 10. 8. 2018, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2018, č.j. MV-117046-5/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 31. 7. 2017, č.j. OAM-7395-24/DP-2017, jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců, správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nesprávné a nezákonné v důsledku nesprávného právního posouzení a nesprávné aplikace příslušných ustanovení zákona, a to v neprospěch žalobkyně. Správní orgány obou instancí se nedostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení podané žádosti a jejich rozhodnutí není dostatečně individualizované a neodráží osobní situaci žalobkyně. V postupu správních orgánů obou instancí převládá formalistický přístup k aplikaci daných ustanovení zákona, což je v rozporu s principem spravedlnosti, základními ústavními principy a normami, a zakládá tak porušení základních práv a svobod žalobkyně. Správní orgány obou instancí nedostály svojí povinností dosáhnout spravedlivého řešení věci a porušily zásadu vstřícnosti a dobré správy.
4. Žalobkyně nerozporela její pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, které je zaznamenáno i v aktuálním výpisu z Rejstříku trestů. Skutek, pro který byla odsouzena, se podle skutkové věty trestního rozsudku ovšem udál již 21. 3. 2013. Od této doby se žalobkyně nedopustila žádného dalšího jednání, které by bylo hodnoceno jako přečin či přestupek.
5. Žalobkyně zdůraznila, že v době spáchání skutku neexistovala v zákoně ta ustanovení, o která se opírá rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Rozhodnutí tedy porušuje zákaz retroaktivity, byť je tedy sporné, zda se jedná o retroaktivitu pravou či nepravou, která je v určitých případech přípustná. V době spáchání trestné činnosti nemohla žalobkyně předvídat změnu právní úpravy, na základě které by její jednání mohlo mít v budoucnosti za následek jednoznačné zamítnutí žádosti o další prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a nutnost opustit ČR. Žalobkyně v době spáchání skutku též nemohla předvídat, jakým směrem se budou ubírat další časté novelizace zákona.
6. Aplikace novelizovaných ustanovení, která nabyла účinnosti v pozdější době, zásadně narušila právní jistotu a znamená závažný zásah do žalobkynina legitimního očekávání. Neobstojí ani případná námitka, že v době účinného znění zákona o pobytu cizinců, skutek, za který byla odsouzena, mohl být posouzen jako závažné narušení veřejného pořádku, neboť v tehdy účinném znění zákona byly následky spojeny s opakovaným závažným narušením a navíc vydané rozhodnutí muselo být zkoumáno i z hlediska

přiměřenosti účinků rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince. Mělo být tedy též zohledněno, kdy k trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání přčinu uplynula. Lze konstatovat, že ani v příslušné judikatuře není podáván jednoznačný názor na pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Nejvíce benevolentní přístup, např. reprezentovaný rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009-68, dovozuje závažné narušení veřejného pořádku teprve tehdy, je-li spáchán zvlášť závažný trestný čin.

7. Pokud se jedná o charakter jednání, za které byla žalobkyně odsouzena, tak se jednalo o přčin nižší závažnosti, což je vyjádřeno i výměrami uložených trestů (trest odnětí svobody v délce 18 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 12 měsíců spolu s uloženým peněžitým trestem ve výměře 15 000 Kč).
8. Těmito aspekty se správní orgány obou stupňů nijak nezabývaly a nevyjádřily se k nim, včetně hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Z těchto důvodů žalobkyně považovala napadené rozhodnutí též za nepřezkoumatelné. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí pouze konstatovaly, že odsouzení za úmyslný trestný čin je obligatorním důvodem zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu cizince na území, a tedy i důvodem neprodloužení tohoto pobytu, a že formulace a zařazení tohoto ustanovení do odstavce prvního § 37 zákona je výrazem vůle zákonodárce, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci dodržující její zákony.
9. Žalovaná s odkazem na uvedenou judikaturu uvedla, že v souladu s aktuální zákonnou úpravou v případech, kdy prvoinstanční správní orgán zamítl prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu cizince podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nemá na rozdíl od postupu podle § 37 odst. 2 zákona (ve znění účinném do 14. 8. 2017) povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí. Z tohoto důvodu v drtivé většině případů neobstojí ani argumentace cizince porušením jeho práva na respektování soukromého a rodinného života garantovaného článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ani v tomto případě neměl správní orgán prvního stupně povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Rozhodující je sama skutečnost, že byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
10. Žalobkyně ovšem namítala, že tento závěr nemůže platit zcela bezvýjimečně, neboť v určitých konkrétních případech by tento ryze formální postup mohl vést ke zcela nepřiměřeně tvrdým a fatálním důsledkům pro osobní a rodinný život nejen konkrétního cizince, ale i dalších jemu blízkých osob.
11. Správní řád v § 2 odst. 4 uvádí mj., aby správní orgán dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Správní orgány obou instancí argumentovaly v obou rozhodnutích pouze veřejným zájmem, avšak zcela opominuly právě specifické okolnosti tohoto případu, viz níže. V této souvislosti žalobkyně připomněla, že § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byl zařazen do tohoto zákona zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností ke dni 15. 8. 2017. Před touto dobou nebylo v zákoně *expressis verbis* vyjádřeno, na která ustanovení se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí mělo vztahovat a na která nikoliv. Žalobkyně měla za to, že v tomto případě jsou okolnosti případu natolik specifické, zvláštní a zřetele hodné, že dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života bylo povinností správního orgánu zkoumat a hodnotit.

12. Osobní a rodinné poměry žalobkyně popisovala a dokládala listinami již v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na tento popis a předložené důkazy žalobkyně odkázala. Jedná se zejména o její nepříznivý zdravotní stav zdravotní potíže (cervikálgie s iradiací – chronická bolest svalstva v oblasti krční páteře s vystřelováním bolesti do horní části trupu, prognóza je nepříznivá). Dále, žalobkyně žije na území ČR již dlouhou dobu, má 2 děti, které obě žijí na území ČR a jsou plně integrovány do zdejšího prostředí. K mladší dceři, nar. 2004, má vyživovací povinnost, dcera navštěvuje základní školu v ČR v Domažlicích, je plně integrována do českého prostředí a případná změna spočívající v nutnosti opustit ČR s matkou v případě skončení jejího pobytu by pro ni zjevně představovala nepřiměřenou újmu. Starší syn je již zletilý a samostatný a žije též trvale na území ČR. Manžel žalobkyně má závažné zdravotní potíže, je ve věku téměř 59 let, utrpěl v nedávné minulosti několik cévních mozkových příhod, trpí silnou hypertenzí, prodělal operaci kýly. V případě nutnosti odcestovat z ČR žalobkyně ve Vietnamu nemá již žádné zázemí, tj. nemá tam žádný majetek, bez možnosti obstarat si tam zaměstnání vzhledem k jejímu věku a zdravotnímu stavu, není tam účastna na systému sociálního či zdravotního pojištění, který navíc funguje jen velmi omezeně, atd.
13. Peněžitý trest žalobkyně ihned po jeho pravomocném uložení zaplatila, stejně tak jako náklady trestního řízení (doklady o tom jsou součástí správního spisu). Nikdy předtím ani poté se na území ČR a ani na území Vietnamu nedopustila žádného protiprávního jednání, za které by byla jakkoli postižena. Odsuzující rozsudek je v jejím dosavadním životě naprostým excesem, celé záležitosti velmi litovala a do budoucna se vystříhá jakéhokoli závažného jednání.

[III] Vyjádření k žalobě

14. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 5. 10. 2018 tak, že žalobkyně byla povinna dodržovat platné zákony České republiky a nedopouštět se trestné činnosti, bez ohledu na znění zákona o pobytu cizinců. Její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území byla zamítnuta podle příslušných ustanovení tohoto zákona, konkrétně podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání žádosti. Podle tohoto ustanovení zákona, Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (neprodlouží dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu), jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Tato skutečnost byla v řízení nezpochybnitelně prokázána a žalobkyně ji nepopírala. Žalovaná v té souvislosti odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnila, že pokud správní orgán nezkoumá přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí, pak se ani nezabývá charakterem, resp. stupněm nebezpečnosti trestného jednání.
15. Žalovaná opakovaně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č.j. 10 Azs 133/2017-46, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval možností zrušení povolení k trvalému pobytu cizince v důsledku závažné trestné činnosti. V daném případě se jedná o žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kdy žalobkyni ještě nebylo vydáno „nejvyšší“ pobytové oprávnění na území, a proto zákon nezakotvuje povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná v této souvislosti poukázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012–39, ve kterém soud konstatoval, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti

plyne, že se poměruje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.“

16. Stran žalobkynina odkazu na § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná připomněla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, ve kterém kasační soud vyjevil mj. toto: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*
17. Na základě uvedeného žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Replika

18. Žalobkyně na vyjádření žalované reagovala replikou ze dne 3. 12. 2018. K vyjádření stran hodnocení z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života a odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, žalobkyně uvedla, že uvedený rozsudek při úvahách o dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života odkazuje na *„jiné části právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“* Nepochybně těmito právními předpisy jsou mj. čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Vzhledem k tomu, že žalobkynina osobní situace a situace její rodiny je vzhledem ke všem okolnostem velmi nepříznivá, i ve vztahu k dopadům rozhodnutí do života žalobkyniny nezletilé dcery a jejího nemocného manžela, jak ji popisovala ve všech svých dosavadních podáních, měly se správní orgány obou stupňů těmito dopady rozhodnutí zabývat, což neučinily. V tomto žalobkyně shledala nezákonnost napadeného rozhodnutí. V ostatním odkázala na žalobu.

[V] Posouzení věci soudem

19. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
20. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
22. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. vyslovily s takovým postupem souhlas.
23. Žaloba je důvodná.
24. Stran skutkového stavu se připomíná, že žalobkyně podala dne 25. 4. 2016 u Ministerstva žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle § 44a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 13. 4. 2017 byla pravomocně odsouzena podle § 283 odst. 1 ve spojení s § 23 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 18 měsíců, když výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Zároveň jí byl uložen trest propadnutí věci a peněžitý trest 15 000 Kč (rozsudek Okresního soudu v Domažlicích ve

spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni, specifikace rozsudků je uvedena v prvoinstančním rozhodnutí).

25. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 31. 7. 2017, č.j. OAM-7395-24/DP-2017, podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zamítlo, neboť byla žalobkyně pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Dne 24. 8. 2017 podala žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo potvrzeno.
26. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
27. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud Ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
28. Podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona, Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
29. Mezi stranami není sporné, že skutek, pro který byla žalobkyně odsouzena, se udál dne 21. 3. 2013. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo k tomuto dni účinné v tomto znění (zvýraznění provedl soud): „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky.*“ Teprve novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 103/2013 Sb. ke dni 10. 5. 2013 byla v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců zrušena podmínka délky trestu odnětí svobody přesahující tři roky.
30. Řízení ve věci prodloužení doby platnosti žalobkynina povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání však bylo zahájeno až dne 25. 4. 2016, kdy žalobkyně podala u Ministerstva příslušnou žádost. K tomuto dni, a z logiky věci i v době rozhodování správních orgánů, již podmínka zapovídající jakékoliv pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu byla součástí zákona o pobytu cizinců. Nemohlo se proto jednat o žalobkynin namítanou retroaktivitu. Fakt, že ke spáchání trestného činu došlo již v roce 2013, nemohlo mít na aplikaci ustanovení zákona o pobytu cizinců, která byla použita správními orgány, vliv, neboť obecně platí, že správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu), pokud přechodná ustanovení tuto zásadu neprolamují. To ovšem nebyl případ věci žalobkyně. Shrnutí, podmínky pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79; rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz).
31. Žalobkyně se měla po celou dobu pobytu na území ČR chovat v souladu se zákony, nikoliv tak, že to vyústilo až v její pravomocné odsouzení trestním soudem. V době, kdy

podávala příslušnou žádost, již mohla vědět, že případné pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu může být překážkou pro prodloužení doby platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu. Rozhodnutí správních orgánů tak nemohlo být pro žalobkyni překvapivé. Námitka nebyla důvodná.

32. Naopak, jako důvodné soud shledal tvrzení týkající se dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
33. Je pravdou, že přímý zákonný požadavek na posouzení takových možných dopadů do cizincova života vyplývá z § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, zatímco v žalobkynině věci byl aplikován § 37 odst. 1, který tuto podmínku neobsahuje. Konstantní judikatura správních soudů však cizineckým správním orgánům ukládá povinnost přihlížet rovněž k normám ústavní síly a závazkům České republiky vyplývajícím z mezinárodních úmluv, jakožto určitý korektiv striktního znění zákona. Správní orgány těmito požadavky ve věci žalobkyně nedostály.
34. Žalobkyně v řízení prezentovala zásadní skutečnosti (především to, že v České republice žijí dvě žalobkyniny děti, z nichž jedno je nezletilé, a dále nepříznivý zdravotní stav manžela žijícího rovněž v ČR; viz žalobu a odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí), v důsledku kterých by rozhodnutí o neprodloužení platnosti dlouhodobého pobytu mohlo představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud akcentuje použitý podmiňovací způsob, neboť nepresumuje, zda tomu tak opravdu je. Bylo na správních orgánech, aby se k možnosti takového dopadu vyslovily. Ať už tak, že tu takový dopad není, nebo tu je, ale není v případě žalobkyně významný, anebo konstatovaly význam takového dopadu a v tomto směru formulovaly svá rozhodnutí. Tím, že tak správní orgány neučinily, zatížily svá rozhodnutí a řízení, která jejich vydání předcházela, zásadní vadou.
35. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu důvodnou a ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení. Stejnými vadami trpělo i prvoinstanční rozhodnutí, a proto soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. rozhodl i o jeho zrušení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem v rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

36. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalované, která ve věci úspěch neměla.
37. Žalobkyni byla soudem přiznána požadovaná náhrada nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, skládající se a) ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále b) z odměny zástupce žalobce za celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky) ohodnocené částkou 3 100 Kč/úkon, tj. celkem 9 300 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem 900 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů.

38. Vzhledem k tomu, že návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut, nebyl žalobkyni v rámci náhrady nákladů řízení přiznán zaplacený soudní poplatek za tento návrh.
39. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu